

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ - LE PASSE

Σκηνοθεσία: Ασγκάρ Φαραντί

Σενάριο: Ασγκάρ Φαραντί, Μασουμέχ Λαχιτζί

Ηθοποιοί: Μπερενίς Μπεζό, Ταχάρ Ραχίμ, Αλί Μοσάφα

Χώρα: Γαλλία, Ιράν (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 130'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Cannes Film Festival 2013
- * Βραβείο "Καλύτερη Ηθοποιός" στην Berenice Bezo
- * Βραβείο Οικουμενικής Επιτροπής στον Asghar Farhadi
- Durban International Film Festival 2013
- Βραβείο Σεναρίου στον Asghar Farhadi
- Oslo Films from the South Festival 2013
- Βραβείο Κοινού στον Asghar Farhadi
- Πολλές ακόμη Υποψηφιότητες.

Αριστουργηματικό "Παρελθόν".

Ο Αχμάντ επιστρέφει στο Παρίσι από την Τεχεράνη για να ολοκληρώσει τις διαδικασίες διαζυγίου με τη σύζυγό του Μαρί. Κατά την παραμονή του θα ανακαλύψει την καινούργια σχέση της με έναν Άραβα, τις διαρκείς συγκρούσεις με την

κόρη της και μερικά καλά κρυμμένα μυστικά από το παρελθόν.

Αριστοτεχνικά δομημένο οικογενειακό θρίλερ, στημένο πάνω στην αδυναμία προσέγγισης της ανθρώπινης αλήθειας. Θυμίζει έντονα το "Ένας χωρισμός" του ίδιου σκηνοθέτη, προεκτείνει όμως την προβληματική του με μια αλά "Ρασομόν" δραματική πλοκή που συγκλονίζει. Βραβείο Ερμηνείας στις Κάνες για μιαν αγνώριστη Μπερενίς Μπεζό ("The artist").

Από το πρόσφατο φεστιβάλ των Κανών μας έρχεται η εξαιρετική γαλλική ταινία «Το παρελθόν» του Ιρανού σκηνοθέτη Ασγκάρ Φαρχάντι.

Οι σχέσεις του ζευγαριού, με τις διάφορες συγκρούσεις τους, είναι και πάλι στο επίκεντρο της νέας, γυρισμένης στο Παρίσι τη φορά αυτή, ταινίας «Το παρελθόν» του Ιρανού σκηνοθέτη Ασγκάρ Φαρχάντι. Σε αυτήν, ο Αχμάντ, ένας Ιρανός, φθάνει στο Παρίσι, χωρισμένος εδώ και τέσσερα χρόνια από τη γυναίκα του Μαρί, για να υπογράψει τα έγγραφα του διαζυγίου τους.

Αντί να του κρατήσει δωμάτιο σε ξενοδοχείο, η Μαρί τον καλεί να μείνει στο χαώδες, όπως θα ανακαλύψει, σπίτι της, όπου θα συναντήσει τον υποψήφιο νέο σύζυγό της (πατέρα μικρού παιδιού και έτοιμο να χωρίσει τη σε κώμα γυναίκα του), καθώς και τη Λουσί, την έφηβη κόρη της Μαρί από προηγούμενο γάμο. Η Μαρί θα ζητήσει από τον Αχμάντ να βοηθήσει τη Λουσί, που βρίσκεται σε συνεχή σύγκρουση μαζί της, να δεχθεί το νέο υποψήφιο

σύζυγο. Οι προσπάθειες όμως του Αχμάτ θα αποκαλύψουν ένα παλιό μυστικό από το παρελθόν.

Ο Φαρχάντι χρησιμοποιεί τον Ιρανό ως καταλύτη για όσα συμβαίνουν στο παράξενο αυτό «τρίο» και τα παιδιά τους, καταγράφοντας τις επιδράσεις αλλά και τις αλλαγές που, συχνά απρόσμενα και με βία, φέρνουν στη ζωή των πρωταγωνιστών του. Ο κινηματογράφος του είναι παραπλήσιος με εκείνο του Ιάπωνα Γιασουτζίρο Όζου, τον οποίο ο Ιρανός σκηνοθέτης θαυμάζει. Οι σχέσεις ανάμεσα στα μέλη της οικογένειας καταγράφονται με την ίδια απλότητα, λιγιστό διάλογο, με την κάμερα ακίνητη, να καταγράφει διακριτικά και έμμεσα την έλξη επικοινωνίας, χωρίς να κρίνει τη στάση του καθενός, με το θεατή να αφήνεται να κρίνει και να βγάλει ο ίδιος τα συμπεράσματά του. Παράδειγμα, η σκηνή του φινάλε, όπου, χωρίς κανένα διάλογο, δημιουργείται τελικά η τόσο επιζητούμενη επικοινωνία ανάμεσα στα πρόσωπα.

Με ένα ωραίο σενάριο, καλογραμμένες καταστάσεις, δοσμένες με μικρές αλλά αναγκαίες λεπτομέρειες που φωτίζουν τις διάφορες πτυχές του χαρακτήρα των προσώπων, με χιούμορ και λεπτή ειρωνεία, ευπρόσδεκτες ανατροπές, αλλά και με σασπένς (ένα από τα βασικά στοιχεία της ταινίας), καθώς και με έξοχες, συγκρατημένες ερμηνείες από όλους τους ηθοποιούς του, μαζί και τους μικρούς, που ερμηνεύουν τα παιδιά, ο Φαρχάντι έφτιαξε μια πολύπλοκη, συναρπαστική ταινία, στο ίδιο υψηλό επίπεδο με τη βραβευμένη πέρυσι με Οσκαρ «Ένας χωρισμός». Ταινία που δείχνει ότι σήμερα ο Φαρχάντι είναι ένας από τους πιο σημαντικούς σκηνοθέτες, όχι μόνο του Ιράν, αλλά και του σύγχρονου γενικά κινηματογράφου. Ο σκηνοθέτης καταγράφει με αγάπη αλλά και οξυδέρκεια την ανθρώπινη κατάσταση σε κοινωνίες που, αν δεν αρχίσουν να προβληματίζονται, κινδυνεύουν να οδηγηθούν σε διάλυση.

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ

Ένας Ιρανός (Αλί Μοσαφά) πηγαίνει στο Παρίσι για να συναντήσει την πρώην σύζυγό του (Μπερενίς Μπεζό) με την οποία πρόκειται και τυπικά να χωρίσει. Από τη στιγμή που θα βρεθεί στο σπίτι της όμως ο φιλοξενούμενος θα βρεθεί σε ένα «καφκικό» σύμπαν, αντιμέτωπος με μυριάδες προβλήματα ανάμεσα σε πολλούς ανθρώπους: την ίδια τη γυναίκα του που όσο όμορφη είναι από άλλες τόσες υστερίες καταδιώκεται, τα παιδιά της από προηγούμενο γάμο, τον μελλοντικό σύζυγό της (Ταχάρ Ραχίμ) αλλά και το παιδί του τελευταίου από τη δική του σύζυγο η οποία βρίσκεται σε κώμα και ενδέχεται να πεθάνει.

Γνωστός από τις ταινίες «Τι απέγινε η Ελι;» και «Ένας χωρισμός» (που απέσπασε το Οσκαρ ξενόγλωσσης ταινίας πέρυσι), ο Φαραντί άφησε την πατρίδα του, το Ιράν, για ένα εκπληκτικό «ντεμπούτο» σε ευρωπαϊκό έδαφος. Το αποτέλεσμα είναι αυτό το υποβλητικό, δαιδαλώδες, εξαιρετικά παιγμένο, ηλεκτρισμένο, διαρκώς σε ένταση και γεμάτο σασπένς, αν και γυρισμένο σε κλειστούς ως επί το

πλείστον χώρους, φιλμ, το οποίο προσωπικά έχω ήδη τοποθετήσει **στις πολύ μεγάλες ταινίες** της νέας κινηματογραφικής σεζόν (κάτι που διατυμπανίζα από το φεστιβάλ των Καννών όπου επισκιάστηκε από τη «Ζωή της Αντέλ» αλλά έφυγε με το βραβείο ερμηνείας για την Μπεζό).

Ο τρόπος με τον οποίο ο Φαραντί στήνει καταστάσεις και «δένει» μεταξύ τους τα πρόσωπα είναι απόρροια ενός αλφαδιασμένου σεναρίου ακριβείας (το έγραψε ο ίδιος σε συνεργασία με τον Μασουμέχ Λαχτζί) και κυριολεκτικά αποστομωτικός αφού η ταινία καταλήγει σε ένα πολύ δυνατό σχόλιο για την **απάνταστη δυσκολία που έχει στις μέρες μας η δημιουργία μιας ήρεμης, ισορροπημένης, φυσιολογικής σχέσης. Γιατί όσο προσπαθείς να ξεδιαλύνεις το κουβάρι του παρελθόντος - σου λέει αυτό το φιλμ - τόσο περισσότερο το παρελθόν μπερδεύεται και μαζί του μπερδεύεται το παρόν αλλά και το μέλλον.**

Όλες οι ερμηνείες των ηθοποιών βοηθούν στην ανάπτυξη της ταινίας αλλά αυτή που πραγματικά ξεχωρίζει με ένα μικρό ρεσιτάλ είναι η Μπερενίς Μπεζό, η οποία πριν από δυο χρόνια ήταν ένα από τα αστέρια της διοργάνωσης κρατώντας τον βασικό γυναικείο ρόλο του «The artist» (που την οδήγησε ως τις υποψηφιότητες των Όσκαρ).

Η ταινία είναι γεμάτη από διλήμματα και αποφάσεις που παίρνονται μεν αλλά χωρίς ψυχικό σθένος. «Λέμε συχνά ότι το μέλλον είναι θολό γιατί κανείς δεν μπορεί να το προβλέψει» δηλώνει ο Ασγκάρ Φαραντί. «Η δική μου γνώμη όμως είναι ότι το παρελθόν είναι ακόμα πιο ακαθόριστο και αινιγματικό σε σχέση με το μέλλον. Οι φωτογραφίες, η αλληλογραφία και τα e-mail δεν το κάνουν πιο ξεκάθαρο».

Ίσως για αυτούς ακριβώς τους λόγους ο Ασγκάρ Φαραντί να βρίσκει το παρελθόν και τόσο πολύ γοητευτικό. «Στις μέρες μας η ίδια η ζωή μας έχει αναγκάσει να προχωράμε μπροστά αδιαφορώντας για το τί έγινε πίσω. Όμως η σκιά του παρελθόντος είναι βαριά και αυτή είναι που τελικά μας κρατά. Τόσο στην Ευρώπη όσο και σε κάθε άλλη γωνιά του κόσμου, είναι πια αποδεδειγμένο ότι όσο αποφασισμένος και να είσαι στο αγάλιασμα του μέλλοντος, το παρελθόν είναι πάντα βαρύτερο».

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ

ASGHAR FARHADI

Γεννήθηκε το 1978 στο Ιράν. Από την εφηβεία τον ενδιέφερε ο Κινηματογράφος, ενώ το 1986 έγινε μέλος της "Youth Cinema Society" στο Ισφαχάν. Πήρε πτυχίο από τη Σχολή Δραματικής Τέχνης του Πανεπιστημίου της Τεχεράνης το 1998 και Μεταπτυχιακό σε Σκηνοθεσία από το Πανεπιστήμιο "Tarbiat Modarres".

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

To parelthon 2013, Enas horismos 2011, Darbareye Elly 2009, Pyrotehnimata tin Tetarti 2006, Shah-re Ziba 2004, Raghs dar ghobar 2003, Dastane yek shahr 2000.